

เสียงเพลงดังไปทั้งบ้าน หนูๆ สาวๆ ออกันอยู่ตรงนั้นตรงนี้ พุดคุยหัวร่อต่อกระซิกกันอย่างสนุกสนาน อารยะในท่ามกลางเพื่อนๆ ส่งเสียงดังไม่ได้ขาด ขณะที่อริยาและอาคันตุกะของเธอ นั่งคุยกันอยู่ที่มุมหนึ่ง

อริยาโทรศัพท์ไปหาชลิตก่อนหน้าสมรภักจะมานิดเดียว บอกเขาว่าพี่ชายจะพาเพื่อนๆ มาบ้าน เธออยากให้ชลิตมาด้วย เขารับคำอย่างยินดี เมื่อมีโอกาสที่จะมาที่บ้านหลังนี้ ทำไมเขาจะไม่รีบฉกฉวย

พอวางโทรศัพท์จากอริยา สมรภักก็มากดกริ่งประตู เรือนร่างในชุดลำลองสวยบาดใจ เธอตรงเข้ากอดและจูบเขาอย่างถือสิทธิ์สนิทสนม

“พอตื่นนอน รักก็แต่งตัวขับรถตรงมาที่นี่เลย”

อีกฝ่ายพุดยิ้มๆ ว่า “ถ้าช้าอีกนิดเดียวก็ไม่เจอแล้วละอะ”

“หรือคะ คุณลิตจะไปไหน”

“มีนัด”

“อีกละ” เธอทำสีหน้ามีแง่อน “คุณลิตไม่อยากจะอยู่กับรักหรือคะ”

อีกฝ่ายยิ้มเฉย ลำแขนที่โอบตอบอยู่นั้นก็เป็นไปอย่างแกนๆ เพื่อถนอมน้ำใจมากกว่าอย่างอื่น สมรภักรู้สึกขัดใจ ทำไมเธอจะไม่รู้ว่เขาไม่ได้มีหัวใจให้เธอ จริงละ เขาร่วมรักกับเธอแต่มันแค่เป็นไปตามครรลองของธรรมชาติมากกว่าความผูกพันของหัวใจ ชลิตไม่เคยแสดงอาการรักหลง และที่เขาถลาลงมาในบ่วงแห่งเสนหานี้ ก็เพราะเธอนั่นเอง ที่เป็นฝ่ายนำเสนอหยิบยื่นให้ในเวลาที่เขารู้สึกทุกข์ทรมานสิ้นหวัง

เธอฉลาดพอที่จะไม่แสดงความขัดเคืองใจ เธอไม่เหมือนเพ็ญระพีที่เป็นคนตรงไปตรงมา คิดอะไร รู้สึกอย่างไร ก็แสดงออกอย่างนั้น เพราะอย่างนั้นเพ็ญระพีจึงต้องล่าถอยจากไปอย่างคนพ่ายแพ้ ขณะที่เธอได้กระหึ่มยิ้มย่องในชัยชนะของตน

แต่กลับเหมือนเธอจะได้เข้ามาแต่ร่างกายเท่านั้น เธอยังไม่ได้หัวใจของเขา

ก็แล้วเขารักใครกันเล่า เธอมองไม่เห็นใครอื่นเลย

หญิงสาวกรีดนิ้วไปตามกล้ามเนื้อที่หนาแน่น “ถ้าอย่างนั้นรักไปด้วยนะคะ”

ชายหนุ่มล้งเล “เอ ไม่รู้ซี”

“จะไปไหนกันหรือคะ”

“บ้านคุณแอม... เอ้อ คือน้องอะโทรมาชวน เห็นว่าพี่ชายชวนเพื่อนๆ มาเจอกัน”

“งั้นก็ดีสิคะ น่าสนุก...” เธอหัวเราะ “เพื่อนพี่อาทินั่นแหละ เก่งๆ ทั้งนั้น วันนี้มีหวังได้เมาแต่วัน”

เมื่อมาถึง เขาพบเพ็ญระพีมาร่วมอยู่ด้วย แต่ก็ต้องผิดหวังเมื่ออริยาบอกว่าแอมมรออกจากบ้านไปตั้งแต่เช้า “พี่แอมหนีไปท่องหนังสือที่คณะเรียนคะ บอกว่าถ้าอยู่คงดูหนังสือไม่รู้เรื่อง”

ใจเขาเฝ้ามองเธอไปในทันที อยากจะขึ้นรถขับตามไป แต่เขาจะทำได้อย่างไร ทั้งเพ็ญระพีและสมรภักก็อยู่ที่นี้ ยิ่งกว่าอื่นใด แอมมรเป็นฝ่ายตัดรอนเขา หลังจากที่เพียรตามง้องอนแล้วไร้ผล เขาก็เกิดทิวี่ รู้สึกอายทั้งเธอและอายตัวเอง ผู้ชายอย่างเขาไม่เคยต้องง้องอนผู้หญิงถึงเพียงนี้มาก่อนเลย

อริยาแนะนำให้ชายหนุ่มรู้จักกับเพื่อนๆ ของพี่ชาย สมรภักกับเพ็ญระพีรู้จักกับคนเหล่านี้อยู่บ้างแล้ว ในไม่ช้าชายหนุ่มก็เข้ากับเพื่อนใหม่ได้อย่างกลมเกลียว

เขาได้ยื่นพิพัฒน์ถามถึงแอมมร

“พี่แอมเขาหนีพิพัฒน์นะซี” อริยาแกล้งว่า

ชายหนุ่มยิ้มแหย ถามเจ้อหัวเราะ “เขาจะหนีพี่ทำไม”

เธอแกล้งยิ้มยั่ว “พิพัฒน์ก็น่าจะรู้สิน่า”

ครั้นชายหนุ่มเดินจากไปแล้ว อริยาจึงกระซิบบอกชลิตว่า

“พิพัฒน์ชอบพี่แอมคะ พอพี่ลิตไปเมืองนอก พิพัฒน์ก็ยิงต้อหนัก แต่ว่าพี่แอมไม่ยอมเล่นด้วย”

ชายหนุ่มนี้ก็ไม่ชอบหน้าชายผู้นั้นขึ้นมาทันที

คุณอรอนงค์เอาใจใส่ดูแลอาหารการกิน เธอเป็นขวัญใจเพื่อนของลูกๆ เอาอกเอาใจราวกับพวกเขาเป็นแขกของเธอเอง เธอตื่นเต้นไปด้วยเมื่อได้ยินพวกเด็กๆ นัดกันจะไปเที่ยวที่ชะอำ

“แล้วจะไปกันยังไรละคะ” เธอถาม

“ขับรถตามกันไปนะแม่ ไปเช้าวันเสาร์ กลับเย็นวันอาทิตย์”

อาริยะตอบ “บ้านพักมีห้องนอนแค่สองห้อง แต่ไม่เป็นไร พวกผู้ชายนอนกันในห้องรับแขกก็ได้”

“น่าสนุกนะ”

“ไปด้วยกันไหมแม่” เขาถาม

เพื่อนๆ ของเขาช่วยกันชักชวน อริยาขัดว่า “ไม่เอาหรอก อย่าไปเลยแม่ ประเดี๋ยวก็ต้องเป็นเจ้ามือตลอดรายการอีก”

“นังขี้ตืด” อารยะผลักศีรษะน้องสาว “ทำเป็นงกไปได้”

“ถึงจะเป็นเจ้ามือก็จะเป็นอะไรไป” คุณอรอนงค์พูดอย่างใจดี

ในขณะนี้ อริยาเห็นว่ามารดาไม่มีเงินใช้ไม่ได้ขาดมือ เธอเคยถามว่าแม่ได้เงินมาจากไหน อีกฝ่ายตอบอย่างอารมณ์ดีว่า ‘แม่ก็มีปัญญาหาของแม่ล่ะซิ’

คุณอรอนงค์ทำท่าคิดคะเน “แต่แม่คงจะไปไม่ได้หรอก อะไปกับพี่ๆ เขาซึ่ลูก ชวนพี่เอมพี่เพ็ญกับพวกคุณลิตไปด้วย”

คนอื่นๆ เห็นดีด้วย หันมาชวนสมรัก

“ถ้าคุณลิตไป รักก็ไปด้วย” สมรักพูด

เพ็ญระพีที่ท่าทำที่ป็นิ่งใส่คู่รักคูใหม่ อดค้อนไม่ได้ เธอแทบไม่ยอมเข้าใกล้สมรักเลย สองเพื่อนคู่หูกลายเป็นศัตรูกันไปโดยปริยาย คนที่เข้าใจว่าเธอยังเป็นคู่หูกับสมรักพูดว่า

“งั้นเพ็ญก็ไปด้วยนะ”

“เพ็ญจะไม่ไป” เพ็ญระพีประกาศ

“ก็ชวนคมกริชเขาไปด้วยซิ” สมรักยิ้มยั่ว

“ไม่จำเป็นหรอก” อีกฝ่ายตอบโกรธๆ รู้ว่ากำลังถูกเหยียดหยัน สมรักไหวไหวยิ้มๆ แกล้งเอนกายซิดซลิต เพ็ญระพีจึงสะบัดหน้าลุกหนีจากไป

“โมโห...” สมรักทอดเสียงเหยียดหยันเจ้าหัวเราะอยู่ข้างหลัง

พอบายจัด เสียงสรวลเสเฮฮาที่ดังมาตั้งแต่เที่ยงก็ค่อยๆ ซาลง บางคนลากลับไปก่อน ที่เหลืออยู่ก็พากันนอนบ้างล้อมวงเล่นไพ่บ้าง สมรักแอบอิงอย่างสบายอยู่ข้างซลิต เพ็ญระพีนั่งอยู่ตรงหน้าทำเหมือนชะมัดเขม้นสนใจไฟในมือ

สมรักกรีดมือปิดปากหาว “ง่วงจัง เตียวไปกันดีกว่าคะคุณลิต”

เพ็ญระพีทำท่าคว่ำมองเพื่อนสาว “ง่วงก็กลับบ้านไปนอนซิ”

“ก็ชวนคุณลิตอยู่นี่ไง” อีกฝ่ายแกล้งทำน้ำเสียงมีนัย

คนอื่นๆ พากันหัวเราะ

“น่าเกลียด” เพ็ญระพีกระแทกเสียงพึมพำ คนใกล้เธอเท่านั้นที่ได้ยิน จับความขุ่นเคืองในน้ำเสียงได้จนต้องหันมามอง

“อย่าซีเรียสนักซี เพ็ญก็...เมื่อก่อนไม่เห็นเป็นยังงี้เลย” สมรักเข้า

เพ็ญระพี ก็เลยนิ่งโกรธๆ

สมรักขยับตัวอย่างเบือๆ “ไปไหนต่อกันดีคะ คุณลิต”

“คุณรักอยากไปไหน” เขาถามเรื่อยๆ รู้สึกเบื่อหน่ายหมดหวัง เสียยิ่งกว่า

“ไม่รู้ซีคะ ไปเดินดูของกันก็ได้ รักอยากได้เสื้อใหม่สักสองสามตัว”

มีเสียงแว่วๆ ดังว่า “เอมมาแล้ว” แล้วพิพัฒน์ก็ลุกเดินออกประตูไป ซลิตหันขวับยัดตัวมองผ่านหน้าต่างบานยาว เห็นร่างบางเดินมาในระหว่างแถวรถยนต์ที่จอดเรียงกันอยู่ที่ถนนคอนกรีตขอบสนาม

เธอถอดหนังสือไว้ในอ้อมแขน ใบหน้าเป็นสีเข้มเพราะความร้อน ผมยวาทที่ถูกรวบไว้ที่ข้างหลังดูไม่เป็นระเบียบนัก เธอคงจะนั่งรถเมล์และเดินเข้าซอยมาอย่างที่เคยทำ เธอแต่งตัวเรียบๆ ง่ายๆ ตามเคย แต่ประทับใจเขานัก

เขาเห็นเธอยิ้มให้พิพัฒน์หนุ่มสำอางร่างสูงที่ลงไปรับ หยุดพุดคุยกันชั่วครู่ แล้วฝ่ายชายก็วางมือบนไหล่บางๆ โอบพาให้เดินมาที่ตัวตึกอย่างสนิทสนม

ซลิตรู้สึกวูบวาบด้วยความขัดเคือง

“หายไปไหนมาทั้งวัน” พิพัฒน์ถาม

“ไปห้องหนังสือที่คณะฯ คะ จะมีสอบย่อยเร็วๆ นี้”

“ขยันจริง... จะสอบเมื่อไหร่”

พอเขารู้ก็พูดอย่างยินดี “ดีจัง คงจะเสร็จก่อนวันที่สิบห้านะ พวกเรานัดจะไปค้างชะอำกัน ไปเช้าวันเสาร์กลับเย็นวันอาทิตย์ ไปด้วยกันนะเอม น้องอะก็จะไปด้วย”

“แหม...ยังสงสัยอยู่คะ.....”

“อย่าสงสัยเลยน่า สอบเสร็จแล้วก็ไปเที่ยวพักผ่อนบ้างซิ”

เธอไม่นึกอยากจะไปกับพิพัฒน์ ไม่เช่นนั้นคงไปไหนต่อไหนด้วยตามคำชวนของเขานานแล้ว

พิพัฒน์รู้จักครอบครัวของเธอมานาน เพราะเขาเป็นเพื่อนสนิทของอารยะที่มักจะมาลुकอยู่ที่บ้าน บ่อยครั้งที่เตียวที่เขามาค้างคืนกับอารยะ เขาชอบเอมอมร แต่ว่าตั้งแต่รู้จักกัน เธอก็มีคู่หมายซึ่งในที่สุดก็กลายเป็นคู่หมั้น และเธอก็ไม่เคยมีท่าทีอันใดกับเขา นอกจากจะเป็นเหมือนน้องคนหนึ่ง ชายหนุ่มจึงจำเป็นต้องแสดงบทบาทกับน้อง แต่ก็อดไม่ได้ที่จะหยิกๆ หยอกๆ เกี้ยวพาเธอ

มือของชายหนุ่มยังตามตะไหลังขณะที่ทั้งสองก้าวเข้าไปข้างใน
เชตักคนที่อยู่ใกล้ๆ ไปตลอดทาง พอเห็นสีหน้าขมขื่นของคนร่างใหญ่
ที่มีสมรภักนั่งคลอเคลีย ใบหน้าเธอก็เงื่อนงำลง

“สวัสดิ์ครับ....” เขาทักเหมือนไม่สนใจสิ่งใดนอกจากไฟในมือ
“มาแล้วหรือเอม” สมรภักยิ้มแจ่มใส “เดินเข้ามาหรือหน้าแดงแดง”
“ใช่...” เธอตอบรับ มองชลิตก็เห็นเขาสนใจอยู่แต่ไฟในมือ
หญิงสาวจึงเดินตามพิพัฒน์ไปรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ ของเขา แก้วเครื่องดีมี
ถูกส่งมาให้ เธอรับไปดื่มแล้วคุยกันอยู่ตรงนั้น

อดไม่ได้ที่จะชำเลืองดูร่างหนาที่มีท่าทีตามสบายเสียเหลือเกิน
มองไปครั้งใด ถ้าเขาไม่สนใจไฟในมือ ก็พูดคุย หัวเราะหัวใครกับสมรภัก
กิริยาท่าทีความสนิทชิดเชื้อที่คนทั้งสองแสดงออก ประกาศอยู่อย่าง
เปิดเผยว่าเขาเป็นคนที่รักกัน

เธอถอนใจอย่างหนักหน่วง

เธอไม่รู้ว่าชายหนุ่มไม่ได้รู้สึกอย่างที่แสดงออกมา ผิดกับหญิงสาว
ซึ่งนั่งแนบชิดช่วยเล่นไฟที่ส่งเสียงพูดคุยหัวเราะอย่างเบิกบานใจ

“เดี๋ยวค่าๆ ไปกินข้าวข้างนอกกัน แล้วจะได้ไปฟังเพลงเต้นระบำ
กันต่อ” พิพัฒน์ชวนเพื่อนๆ

หลายคนเห็นด้วยพากันชักชวนกันต่อๆ สมรภักหันมาถามชายหนุ่ม
“ไปไหมคะ คุณลิต”

“ตามใจ”

สมรภักหน้าชื่น “ไปก็ไปกันเถอะนะคะ เราว่างกันอยู่แล้วนี่”

เพ็ญระพี ลูกชิ้นบิตกายอย่างเมื่อยขบ บอกอารยะว่า “เพ็ญจะ
กลับบ้านไปแต่งตัวก่อนนะ ประเดี๋ยวพี่อาช่วยแวะไปรับด้วย”

สมรภักมองตามร่างเพื่อนสาว “ไม่ยักชวนรักไปแต่งตัวบ้าง”

“อย่างนี้ก็สวยอยู่แล้ว” ชลิตพูดเรื่อยเปื่อย ทำที่เดินไปหา
เครื่องดื่ม แต่ตากลับสอดสายมองหาคนที่เพิ่งกลับมาไม่นานก็แหวนหาย
ครั้งนี้ไม่พบก็ถือแก้วมาส่งให้สมรภัก

อริยาคุยอยู่กับเพื่อนของพี่ชาย หันมาถาม

“จะไปด้วยกันใช่ไหมคะ พี่ลิต พี่รัก”

“ไปอะ แล้วน้องอะไปหรือเปล่า”

“ไปค่ะ”

ใจเขานึกไปถึงพี่สาวเธอแต่ก็รู้เกินกว่าจะเอ่ยปาก สมรภักเป็นฝ่าย
ถามแทน “เอมล่ะ จะไปด้วยหรือเปล่า”

“โอ๊ย... ขาฉันไม่ต้องไปชวนหรอกค่ะ รู้กันอยู่แล้วว่าฉันไม่ไป”

“เอมเขาไม่ชอบเที่ยว เพ็ญกับรักเคยชวนแต่ไม่เคยสำเร็จ”

สมรภักพูดอย่างรู้

พิพัฒน์เดินมาถามอริยา “เอมล่ะ อะ”

“อยู่ข้างบนมั้ง”

“ชวนไปด้วยกันซี”

“พี่พิพัฒน์ก็รู้ว่าพี่เอมจะไม่ไป”

“อ้าว...ไม่แน่ เดี๋ยวพี่จะไปพูดเอง” พูดจบก็ก้าวยาวๆ ขึ้น

บันไดไปทันที

ชลิตรู้สึกวูบขึ้นด้วยความโกรธ

สมรภักมองตามพลาญหัวเราะ

“โอ้โฮ ขึ้นไปตามนางเอกถึงห้องนอนเชียว... เอมนี่เห็นเงียบๆ
เรียบร้อย ที่แท้ก็ร้าย...” เธอลากเสียง

ชั่วครู่ พิพัฒน์ก็จับแขนเอมมรดึงลงมาข้างล่างในกิริยาอาการที่อีก
ฝ่ายก็เกรงใจถึงต่อต้าน ชายหนุ่มฟ้องคนอื่นๆ ว่า

“เอมไม่ยอมไป”

“นายชวนก็ครั้งแล้วเอมมันเคยไปกับนายสักครั้งไหม” อารยะถาม

“นั่นซี เมื่อไหร่จะเลิกเก็บตัวเสียทีอี เอม”

“เอมจะดูหนังสือสอบนี่คะ”

“ขยัน เตรียมจะไปเรียนต่อเมืองนอกหรือไง” พิพัฒน์แก้งว่า

ยิ้มของเธอไม่แจ่มใสและยิ่งเงื่อนงำเมื่อพบกับดวงตาเข้มขมขื่นของ
คนที่ทำสีหน้าท่าทีเหมือนโกรธเคือง เธอถามเจื่อนๆ กลบเกลื่อนพิรุณ

“คุณชลิตจะกลับละหรือคะ”

“เราจะไปกันต่อจ๊ะ” สมรภักตอบแทน กอดแขนชายหนุ่มไว้
ชายหนุ่มมีท่าทีเฉื่อยเฉย รอยยิ้มจางๆ คล้ายปลอดโปร่งเบิกบานใจ

“ไม่ไปด้วยกันหรืออะ” เขาแก้งถามยิ้มๆ

“ไม่ค่ะ”

“คนขยันจะอยู่บ้านอ่านหนังสือ” สมรภักทอดน้ำเสียงล้อเลียนแต่
กลับส่งประกายตาวาวหวานหัวเราะกับชายหนุ่ม

เอมมรดึงต้องลอบถอนใจ “ขอให้เที่ยวสนุกนะคะ”

“ต้องสนุกแน่ๆ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ”

เขายังตอกย้ำให้เธอเจ็บปวด.....